

Շուշանիկ Կուրդինյան

Երկու դիակ

Յուրտ շիրիմներում՝ փորված իրար մոտ,
Պատահան միմյանց երկու չոր դիակ .
Մեկը խիստ հաստ էր, շերտավոր ճարպոտ,
Մյուսը՝ սաստիկ նիհար ու բարակ . . .
Լսիր, բարեկամ, ձայնեց այն տոգած
Դիակն իր կողքի մոտիկ պատկողին,
Երկուսս էլ դիակ, երկուսս էլ մեռած,
Հանձնվեցինք հավերժ այս դաժան հողին:
Սակայն դու պատկել հանգիստ, անվրդով,
Նայում ես լռիկ մարմնիդ փթելուն,
Ես՝ ծանրաբեռնված անհամար որդով
Տանջվում եմ անձայն քանց գերին-հլում . . .
Ա՛հ, այս է եղել ունայն աշխարհից
Հեռացողներին մի հանգստավայր . . .
Բայց ո՛չ քեզ համար,
Երկրորդ շիրիմից
Ասաց խստագին դիակն այն բարակ,
Այն լույս աշխարհում դու, որ բախտավոր,
Միշտ բռնի ուժով շինեցիր ճարակ
Լայն աղիքներիդ գոհեր բյուրավոր .
Հյութերը մարդկանց անվաստակ քրտինք .
Արցունքը աղի, արյունն ալ-կարմիր,
Տենչերը ազատ գործության կնիք

Բնագրով նանիր
Կերար-ծծեցիր .
Քո բաժին բերը՝ անգորի ուսին,
Ուժով տկարի հացը խլեցիր,
Եվ ճարպոտ մարմնովդ դեմ կանգնար լույսին,
Լույսին ռխերիմ,—
Այստեղ հողի տակ ինձ հետ հավասար
Պիտ լուծվես, փթես, անկուշտ որդերին
Շերտերդ ճարպի որպես ճոխ պաշար,
Պիտ ծծվեն լափվեն . . .
Հա՛, հա՛, հա՛ . . . իսկ դո՞ւ, որ քաղցած ծնար,
Քաղցած էլ մեռար,
Որդերն էլ քեզնից օգուտ չստացան . . .
— Ինձանից օգուտ ես այլ որդերի
Տվի բավական,
Որոնք միշտ սովոր կուշտ ու գելս կյանքին
Առան իմ հոգին,
Երբ ես չուզեցի փորին հացկատակ
Լինել հպատակ . . .

1907 թ. 31 հոկտեմբերի